

PRATA OM ALKOHOL

Novellsamling med ungdomars tankar
och erfarenheter kring alkohol

2008
2009
2010
2011
2012

2013

PRATA OM ALKOHOL

PRATA OM ALKOHOL

Novellsamling med ungdomars tankar
och erfarenheter kring alkohol

2008

2009

2010

2011

2012

2013

PRATA OM ALKOHOL

FÖRORD

Denna novellsamling är en sammanställning av de bästa bidragen från Prata Om Alkohols novelltävling 2012 inom temat *ungdom & alkohol*. Novellerna är skrivna av ungdomar i högstadiet och gymnasiet, som med sin berättarglädje och raka språk skapar stor läsvärdhet. Vi hoppas att boken ger upphov till reflektion och diskussion. Du kan läsa boken på egen hand, tillsammans med andra eller som diskussionsunderlag i klassrummet.

Vad är Prata Om Alkohol?

Novelltävlingen är en del av den långsiktiga skolsatsningen Prata Om Alkohol, som syftar till att förmå ungdomar till att inte dricka alkohol. Prata Om Alkohol består i huvudsak av ett läromedel för hälsofrämjande arbete med ungdomar. Läromedlet kan användas för att skapa en röd tråd i arbetet, men också som ett material att inspireras av och bygga vidare på.

Prata Om Alkohols läromedel används idag av 75 % av Sveriges högstadie- och gymnasieskolor och novellsamlingen har beställts i över 16 000 exemplar. På www.prataomalkohol.se kan du läsa mer om satsningen, beställa metodmaterial och den senaste upplagan av novellsamlingen. Jobbar du med ungdomar är allt material kostnadsfritt.

Prata Om Alkohol drivs sedan 2006 av utbildningsföretaget Kunskapskraft & Media med medel från branschorganisationerna Sprit & Vinleverantörsföreningen och Sveriges Bryggerier.

Stort tack till alla som deltog i novelltävlingen 2012!

INNEHÅLL

HÖGSTADIET

LANGARE - ELSA HELLQVIST, HEBY	7
VÄLKOMMEN HEM - LISA HÖGLUND, GÄVLE	11
PAPPA DU MÅSTE HJÄLPA OSS - WILMA AUGUSTSSON, HALMSTAD	15
VÄRLDSKRIGET - LOUISE ERIKSSON, ANKARSVIK	19
BORTBLÅST AV SVEK - JONATHAN ENGVIST, VALLENTUNA	21
BELLE - MARION GHAFFARNEJAD, GÄVLE	23

GYMNASIET

INNANFÖR VÅRA VÄGGAR - NATHALIE ALEXANDERSSON, STOCKHOLM	27
PAUS - INEZ HÄRNEMAN, MÖLNLYCKE	29
HUR RÄTT GICK SNETT - ISABELLA TANEVSKI, GÖTEBORG	33
BORT FRÅN VERKLIGHETEN - KAROLINA HALL, STOCKHOLM	37
GRÄNSEN MELLAN FRIHET OCH FÅNGENSKAP - NATHALIE AHLIN, KARLSKRONA	39
LÄNGS EN GATA - ALEXANDER TIM ARNBERG, VÄSTERÅS	41

LANGARE

FÖRSTAPRISTAGARE I HÖGSTADIET

FÖRFATTARE: ELSA HELLQVIST

SKOLA: HEBY SKOLA I HEBY

PEDAGOG: ANGELIE KARLSSON

MOTIVERING: En träffsäker novell som moget beskriver fenomenet popularitet och dess baksida. Osentimentalt berättad historia som med små medel och ett effektivt bildspråk hämtat ur vardagen målar upp smärtan för ett anhängoffer.

Min bror är populär. Du kan se det på sättet han går genom korridorerna, hans steg är självsäkra, hans hand drar vant över det guldbruna halvlånga håret så den får den där speciella lite kaxiga frisyren. Hans mun formar ett leende varje gång någon säger något roligt och hans skratt ekar genom korridoren när han sitter på en bänk med sina kompisar. Jag vet det här, för jag går på samma gymnasium som honom, jag går i ettan och han i trean. Jag vet också att popularitet är något man måste kämpa för, något man måste vinna. Genom att vara eller göra något som får dig att sticka ut på ett bra sätt, något som får folk att dras till dig. Folk ler mot min bror, på ett inställsamt och vänligt sätt, de vill vara hans vän, de vill ta dela av hans popularitet, få sola sig i skenet från alla beundrare. Jag vet att de utnyttjar honom, för jag ser sådant som andra inte ser, och jag tänker på sådant som man inte tänker på när man är där, på den långa vägen mot fullständig bekräftelse.

Många tjejer gillar min bror, han har det där lilla extra i sitt utseende som får tjejer att smälta av hans blickar. Kanske är det den där lite sneda tanden, hår eller skrattgroparna på hans kinder. Jag vet inte. Men han har något mer också. Något som många är ute efter. Min bror är en langare.

Han är inte bara en langare, han är en villig och snäll langare. Han går med på det mesta, cigaretter till tolvåringar, sprit till nästa helgs fest. Allt köper han ut, och säljer för det dubbla. Han får mycket sålt, och mycket betalt. Folk vill köpa av honom. Han utstrålar något som får folk att lita på honom, tycka om honom, göra som han vill. Han blir bjuden på fest varje helg, och han kommer alltid hem tidigt på morgnarna. De nätterna han är borta sover ingen. Jag ligger i mitt mörka rum med värkande mage och

med huvudet fullt med tankar på vad som kan hända min bror som jag tycker så mycket om. Mamma sitter i köket och stirrar ut genom fönstret hela natten, med händerna hårt slutna runt en kopp med te som sakta förlorar både värme och smak. Jag vet att hon tänker på pappa, att hon inte klarar av att förlora en till älskad familjemedlem. Det kan vara på grund av det som min bror festar också, tror jag. Det har inte alltid varit så, festerna har inte alltid varit så vilda, nätterna har inte alltid varit så långa, men det har blivit värre, varje helg köper min bror ut ny alkohol och varje gång så blir han bjuden på fest. På senare tiden har det ibland slutat med att mamma har fått åka till polisen och hämta honom, och när de senare kommit hem har han varit konstigt skrattig och han har stupat på sin säng med kläderna på medan mamma sitter kvar ute i köket med sin kopp och oroliga ögon.

Jag får aldrig riktigt veta vad som händer på de där festerna och jag är inte säker på att jag vill. Mamma vet en del och hon verkar inte må bättre av det.

Ibland ligger han bara i sängen på söndagarna, trött och med ett paket Alvedon bredvid sig. Då brukar jag göra te, stora mackor med prickigkorv och värma upp lite bullar. Sen går jag in till honom och vi sitter där och äter och pratar om allt möjligt, förutom festerna och skolan. Vi pratar om barndomsminnen, om tider då pappa fortfarande fanns hos oss, när vi sprang med tomtebluss och ritade stjärnor i luften. Eller så pratar vi om vad vi ska göra tillsammans i sommar, vi har så många idéer, så många drömmar, så mycket att göra.

Då är min bror inte alls som i skolan, han är bara snäll och mysig. Han ler mot mig och tackar mig alltid för fikat. Han berättar historier om allt möjligt och avslöjar hemligheter som bara några få i skolan vet om. Hans hår är rufsigt och inte fixat alls och hans röst låg och vänlig. Det är som att jag har två bröder.

Jag är allt som min brorsa inte är. Mitt hår är långt rakt och mörkbrunt, jag funderar på att färga det men vågar inte. Jag kommer till skolan på morgonen, tar mina grejer, går på lektionerna och jobbar hårt. På rasterna sitter jag tyst någonstans och bara tittar på folk. Det händer att jag inte säger något under en hel skoldag. På bussen hem sitter jag nästan längst fram med näsan ner i mobilen, och försöker se väldigt upptagen ut. Som om jag skulle ha vänner någon annan stans att prata med. Jag har aldrig druckit, aldrig rökt, aldrig bråkat med någon förutom mamma, aldrig berättat hemligheter med någon sent på kvällen, aldrig skickat hemliga lappar under en lektion. Aldrig gjort något som betyder något.

Ingen gillar mig, det märks på deras blickar, på hur de alltid väljer mig sist på gympan, på hur de sitter i matsalen, utan en enda stol

ledig. Jag trodde det skulle bli bättre i gymnasiet, att folk skulle växa upp lite då och börja prata med andra än bara sina bästa vänner, men så blev det inte. Jag finns faktiskt också, vill jag skrika, jag finns här redo för att leva, är ni blinda?

Jag brukar sitta och kolla på min bror när han går genom korridorerna, med starka steg som lyfter fram hela honom och får honom att glänsa, som får hans hår att virvla i vinddraget. Alltid med samma självsäkra leende. Jag brukar önska att någon en dag skulle se mig som honom, ge mig en chans, en chans att leva. Men är alkoholen enda utvägen till det?

Det är helg igen, lördag kväll och nyår. Klockan närmar sig halv tre och jag och mamma betar oss på samma sätt som så många helger förut. Mitt rum är kallt, jag drar täcket längre upp mot hakan. Det är helt tyst här, tyst och mörkt. Det är svårt att dra ner luft i lungorna eftersom oron gör min mage till en hård liten klump. Något lyser ute i natten, ett fyrverkeri. Snöflingor landar på rutan, för att sedan sakta smälta och jag tänker på kylan där ute, och på min bror. Troligen så bryr jag mig om honom så mycket eftersom jag inte har någon annan att bry mig om, han är de enda som någonsin betytt något för mig. Plötsligt hörs något ute i den svarta natten, det är en ljudlig smäll, och sedan kan man se hela himlen lysa upp av en eldsvåda några kvarter bort. Jag reser mig upp och kollar ut, mitt fönster är tunt, jag kan höra folk skrika, någon ropar efter ambulans med panik i rösten. Något har hänt, något riktigt allvarligt. Någon är skadad, det brinner. Men det är säkert inget som rör mig, säkert någon annan, det är inte min bror som är skadad, han är inte så dum, det vet jag. Jag säger det om och om igen inom mig men orden vill inte fastna. Mammans telefon ringer plötsligt ute i köket, jag hör henne svara, sen är det tyst en stund när hon lyssnar, när hon hörs igen är det inte genom ord. Hon gråter, snyftningarna skär genom min kropp som knivar, något är fel, riktigt fel.

Mina ben rör sig som förlamade genom korridoren som leder ut till köket, där sitter mamma, hon har rödgråta ögon och hon ser på mig med en blick om befinner sig långt borta.

- Gumman, viskar hon och hennes händer gör en darrande gest mot mig.

- Ja? Svarar jag medan gråten bubblar upp i halsen, något är riktigt fel, jag kan känna det på mig, mina mardrömmar har slagit in.

- Det är din bror, Henrik, han lekte med fyrverkerier nyss och... Visar hon stakigt samtidigt som hon slår händerna för ansiktet.

- Och vadå? Vad har hänt, vart är han? Frågar jag med panik i rösten, mina ögon tåras och mina ben känns ostadiga, jag ser bilden av elden framför mig om och om igen, hör smällen som kom innan.

- Han visste inte vad han gjorde, det var för mycket dricka. Din bror är död! Mammans röst blir gäll i slutet och övergår till gråt. Jag ser inget längre, allt är som en dimma, telefonen ringer, det gör ont i öronen. Allt gör ont. Mina knän viker sig. Jag ser Henriks ansikte framför mig, hans leende, hans hår. Den enda som någonsin betytt något för mig, död.. Allt är borta, alla våra drömmar, alla våra planer, de är borta nu.

Min bror hette Henrik, han var populär, han finns inte mer. Min bror var en langare.

VÄLKOMMEN HEM

ANDRAPRISTAGARE I HÖGSTADIET

FÖRFATTARE: LISA HÖGLUND

SKOLA: INTERNATIONELLA SKOLAN I GÄVLE

PEDAGOG: ANNA EKLUND

Hon sitter med båda händerna på bordet. Hennes hud är blek och hennes hår uppsatt i en risig tofs. Ringarna under ögonen har hon inte gjort minsta ansträngning till att täcka över. Tjafs, tycker hon, det där med smink. Det finns viktigare saker att bry sig om än hur vida man ser tillräckligt söt ut eller inte.

Allt är tyst, med undantag av dämpade steg utifrån korridoren. Folk som är på väg till ingenstans, folk som bara försöker fördriva sin tid medan de väntar på sin tur. Sin tur att bli dömda till olika påhittade diagnoser bara för att mer tabletter och piller ska kunna säljas. Snart är det väl något fel på varenda människa, hur frisk man än är. Den där väntan kan kännas evig, det vet hon.

Mitt emot henne sitter två kvinnor. En är från socialen, den andra är psykolog. Båda två ser på henne som om hon vore en hjälplös liten hundvalp som någon just lämnat ensam på gatan. Hon tittar trotsigt tillbaka. Psykologtanten harklar sig.

”Så, hur mår du egentligen?”

Mirre verkligen avskyr sättet ordet ”egentligen” sägs med sådant eftertryck. Direkt sätter hon upp en osynlig vägg. Hon är inget jävla offer, och vill inte bli utpekad som ett heller. ”Jag mår fint”, säger hon kallt. De två kvinnorna utbyter en blick sinsemellan. Hon från socialen lutar sig fram. Hon har blonderat hår och är betydligt yngre än psyktanten. Alldeles för mycket smink ligger som ett tjockt lager över hennes ansikte, vilken bimbo. Hennes rosa läppar ler. ”Så hur gör vi nu med det här?” Mirre höjer ögonbrynen till svar. Hur gör vi med vadå, menar hon. ”Vi har ju försökt hitta en fosterfamilj till dig, men det finns ingen som tar emot just nu”, fortsätter barbiekopian. Mirre svarar inte. Hon har ingenting att säga, har ingenting här att göra. De här människorna har ingenting att hjälpa henne med. Och behövde hon ens hjälpen hade det här varit de sista hon gått till. De är inte intresserade av hennes bästa, det hela handlar om att tjäna pengar och rädda sitt eget skinn. Så ser det ut överallt med alla. Mirre låter sig inte luras till något annat. Hon behöver ingen fosterfamilj att ta hand om henne, det klarar hon bra på egen hand. Hon har aldrig vetat något annat.

”Du skulle inte kunna tänka dig att prova en sista gång med din mamma? Hon har gjort stora framsteg vet du”, flinar soc-bimbon. Mirre nästan skrattar rakt ut. ”Jag klarar mig fan så mycket bättre utan henne”, säger hon. Barbies leende slocknar. Psykologen suckar. Hon lutar sig fram och lägger sin hand på Mirres. Kvinnans röda hår är väldigt kort, och får hennes breda haka att se ännu större ut. Mirre drar handen till sig och ger den äldre kvinnan en varnande blick. Rödtoppen ser snabbt på sin kollega som rycker på axlarna. När hon vänder blicken tillbaka mot Mirre har hon dragit på sig sin mest medlidande mask. ”Lilla vän, du är femton år, du kan inte ta hand om dig själv.”

”Kalla mig ’lilla vän’ igen och jag drar”, säger Mirre utan att se på henne. Hon tittar frånvarande omkring i rummet. Det blir tyst. Trettio sekunder passerar. En minut. En och en halv...

”Mirre, du förstår väl att det måste ske en ändring?” säger Barbie till slut.

”Hur så?”

”Du är femton!” upprepas det. ”Du behöver någon som tar hand om dig.”

”Varför då? Det har jag ju aldrig haft förut.”

Mer tystnad. De vet inte. De tror att de gör det, men de har fel. De har hennes liv på papper, men det kan aldrig förklara vad som verkligen har pågått. I de där dokumenten är hon bara en pjäs. Hennes tankar och känslor skulle aldrig kunna förklaras på det sättet, för dit kan man inte nå med logik. Och det är precis vad det här går ut på. De här människorna försöker räkna ut vad som är fel med henne med hjälp av vetenskap och logik, för att sen ställa en diagnos och ge henne någon medicin som ska radera allt. Så funkar det inte. För det första är det inte henne det är ”fel” på. Det är inte hon som behöver hjälp. Men när människor har skapat sig en uppfattning om något har vi en tendens att hålla fast vid den med glatta livet. Och nu är uppfattningen att stackars Mirre har haft det svårt, hon mår skit och behöver en massa piller för att dämpa smärtan.

Det känns som flera minuter har gått innan någon säger något igen. Det är bimbon som drar efter luft för att börja prata.

”Förklara vad du menar med att du aldrig haft det förut? Vi har ju provat olika fosterfamiljer, har du aldrig känt något slags stöd från dem?”

”Jag trodde det var hon som var psykologen”, säger Mirre och nickar mot den äldre. Båda kvinnorna stirrar allvarligt på henne.

Mirre suckar. ”Jag har alltid tagit hand om mig själv, när jag bodde hos henne också. Jag växte upp så, varför skulle jag inte kunna göra samma sak när jag bor själv?”

”Men varför ska det behöva vara så?” säger psykologen för-
tvivlat. ”Att en ung flicka ska behöva ta hand helt om sig själv!”
Det är då det hörs en hög duns utanför den papperstunna dörren.
Ett högljutt ”Se dig för!” och in genom dörren kommer den kvinna
som Mirre brukade kalla mamma.

Hennes platinablonderade hår är rufsigt och har knutat ihop sig
på flera ställen. Sminket har runnit och hon är praktiskt taget svart
i halva ansiktet. Ögonen är vattniga och hon har en stor fläck på
den urtvättade munkjackan, spya förmodligen. Mirre ser på henne
med avsmak. Inte ens när hon ska komma för att diskutera sin
enda dotters framtid kan hon rycka upp sig det minsta. Spritlukten
känns hela vägen tvärs över rummet. Här har vi den som är i behov
av hjälp. Mirre vänder blicken tillbaka mot kvinnorna på andra
sidan bordet. De ser totalt chockade ut.

”Varför det ska behöva vara så?” säger Mirre spydigt och reser
sig. ”Det kan ni ju fråga henne.”

Därmed lämnar hon rummet. På vägen ut försöker hennes mor
lägga sin hand på hennes axel. Hon skakar den av sig och stormar
fram genom korridoren. Bakom henne ropas hennes namn. Det
struntar hon i, hon vill bara ut därifrån. Hon går i snabb takt och
slutar inte förrän hon står utanför sin lägenhet, minst sex kvarter
bort. Hon läser upp och kliver in. Röklukten i lägenheten sticker i
näsan, en känsla som Mirre lärt sig att känna igen som hemtrevlig.
Skorna behåller hon på. Hon går in i köket och öppnar kylskåpet,
tar fram en flaska vin och slår upp fullt i det största glas hon kan
hitta. Vid köksbordet sätter hon sig och drar en suck. Hon tar en
klunk ur glaset.

”Välkommen, Mirre”, viskar hon. ”Välkommen hem.”

PAPPA DU MÅSTE HJÄLPA OSS

TREDJEPRISTAGARE I HÖGSTADIET

FÖRFATTARE: WILMA AUGUSTSSON

SKOLA: EKETÅNGA MONTESSORISKOLA I HALMSTAD

PEDAGOG: LISELOTTE CARLSSON

“Fan också!” Med min bara fot trampar jag rakt på en av de där dumma flaskorna. De där hundratals flaskorna och burkarna som fyller största delen av detta hem. Jag känner ett hugg i magen varje gång jag ser dem, eller den lila färgen på systemkassarna. Ett hugg som sitter kvar i flera timmar, ibland dygn, och bara skaver. Som ett litet djur, som äter upp mig inifrån.

Det blir snabbt en stor röd blodfläck på det vita, ganska nya fina stengolvet i hallen. Jag släpper Majas hand och skyndar ut i köket för att hämta plåster. Magnus ligger i soffan och sover som vanligt. Hans motbjudande och ovårdade fötter ligger uppslängda på mormors finaste soffbord. Det var allt vi fick av henne när hon dog förra våren.

Magnus tunna hårtestar står åt alla håll och den svarta, urtvätade gamla t-shirten har kasat upp lite och blottar en del av hans feta, fula, bleka ölmage. En våg av ilska sköljer över mig, var mamma tvungen att be ett monster flytta in hos oss? Hade det inte varit bättre om hon hittat nån som var lite mer som pappa? Mamma drack aldrig när hon var med pappa. Det hördes aldrig gråt och skrik från undervåningen om kvällarna. Aldrig några slag, inga flaskor som klirrade och gick sönder, aldrig. Men främst av allt, jag behövde aldrig vara rädd. Det var inte obehagligt och läskigt eller nervöst att komma hem efter skolan. Jag visste alltid vad jag skulle möta när jag kom in genom dörren. Nu var allt det där förändrat. Innan sov jag ensam i min säng, alltid helt tryggt. Nu sover Maja alltid med mig, med min arm omkring sig.

“Pfft” säger jag lite tyst för mig själv medan jag öppnar skåpet för att leta efter ett plåster till min blödande fot, som om min arm skulle kunna skydda henne. Inte ens mamma klarar av att skydda oss från Magnus. Från hemska, fula, stinkande, fyllo-Magnus. Jag vet inte hur många fula smeknamn jag har åt honom, det känns fel att kalla honom “Magnus” eftersom att det låter helt vanligt, som en snäll, riktig pappa. Och det är precis raka motsatsen till vad han är.

Åh vad jag hatar honom! Han har förändrat mamma så mycket,

hon klarar nästan inte ens av att sköta sitt jobb längre. Om hon blir av med jobbet så kommer... Där!! Jag hittar plåstren, avbryter mina funderingar och skyndar att plocka till mig två stycken. Sedan går jag snabbt ut i hallen igen där Maja står som paralyserad och bara stirrar med sina stora klarblå ögon på Magnus i soffan. Hennes blonda lockar slingrar sig runt axlarna på henne och en del faller ner över hennes beniga, nätta rygg. Jag tycker så synd om henne, min lilla prinsessa till lillasyster, vad har hon gjort för att förtjäna detta? Jag tar henne i handen och haltar upp för trappan med henne så fort jag kan, ifall Magnus skulle vakna. En sak har jag lärt mig det senaste året iallafall, om man stör Magnus när han är onykter, eller råkar väcka honom när han sover, slutar det inte roligt. Nej, det gäller att hålla sig tyst och lugn på sitt rum hela den tiden man spenderar hemma samtidigt som det där äcklet.

När vi kommer in på mitt rum sätter sig Maja på golvet och jag plockar fram Barbie- dockorna till henne som jag har undagömda i nedersta lådan i min bruna byrå. Jag lägger mig på sängen som vanligt och börjar med matteläxan. Men jag har svårt att koncentrera mig, det har jag alltid när *han* är hemma.

Vartenda litet ljud får mig att rycka till och lyssna efter fotsteg i trappan. Vi bor i ett stort, ganska gammalt trähus och plankorna brukar knarra och knaka ibland, vilket gör det svårt för mig att sova på nätterna. När jag väl somnar sover jag alltid oroligt och med en sjuåring som snarkar och sparkas i sömnen bredvid mig. Men Maja måste sova med mig, jag måste skydda henne på något vis. Det känns som om jag är skyldig henne det, efter vad som hände den kvällen. Jag tänker ofta på det, och brukar drömma mardrömmar om det...

Jag hade ju varit hemma med Maja varje kväll i flera månader nu, en kväll kunde jag väl få följa med mina kompisar ut. En enda gång. Bara ikväll. Magnus hade varit lugn de senaste kvällarna, knappt rört mamma eller druckit något. Han hade bara legat där på soffan, nästan som hypnotiserad.

Så ikväll skulle jag följa med Nora hem till Linus på fest. Det skulle inte bli så många, bara jag, Nora, Linus och några från klassen och klassen över. Bara ikväll. Jag förtjänade ju också att ha kul någon gång, eller hur? Jag kramade om Maja runt sjutiden och sa att jag inte skulle bli borta så länge. La hemtelefonen bredvid henne och en lapp med mitt mobilnummer på. Sedan gick jag för att möta Nora.

Jag behövde inte ens säga till mamma vart jag skulle. Hon skulle ändå inte bry sig, skulle hon ens märka att jag var borta? Troligtvis inte. En tår rullade nerför min kind när jag tänkte på det. Det kanske är svårt att förstå för de som har det bra hemma, de

som har en mamma som bryr sig om en, som undrar var du är och om du mår bra, som väntar på dig när du kommer hem. Allt det där hade jag fått lära mig att leva utan det senaste året.

Vi kom hem till Linus och där var betydligt många fler än vad jag förväntat mig. Nora blev också lite överraskad tror jag, för hennes bruna ögon blev stora som golfbollar och hon såg sig förvirrat omkring.

Överallt var det folk som drack, dansade, sjöng och skrattade. Alla såg så lyckliga ut. Jag ville vara en del av det, jag ville också vara lycklig, bara ikväll. Jag antar att jag drogs med, tid och rum blev suddigt. Jag kände mig lätt som en fjäder, mina problem var så långt borta. Mamma var långt borta, Magnus var långt borta, Maja var långt borta...

Mina ben värkte, min mage kändes konstig och huvudet skrek, Maja! Hur mycket var klockan?! Jag fumlade fram min mobil, 02.45. Helvete, jag rusade mot ytterdörren, slog i tårna i tröskeln, snubblade, slog huvudet i väggen och en oerhörd smärta ilade genom hela min kropp. Vad var det med mig? Jag sprang hela vägen hem, lampor blinkade, träden vek sig in mot mig, vägen svängde och hela världen gungade.

Väl hemma skyndade jag mig upp till rummet så tyst jag kunde. Det verkade som om alla sov, jag varken hörde eller såg någon.

Jag öppnade försiktigt dörren till mitt rum, den knarrade till och jag höll andan för ett ögonblick, väckte jag någon? Nej, allt var tyst och stilla. Jag gick in i rummet och stängde dörren bakom mig. Men Maja låg inte i min säng och sov som jag hade förväntat mig, i borte hörnet av rummet såg jag en liten skugga sitta och skaka. Jag ville inte tro mina ögon, det kunde inte vara sant, gick med långsamma steg mot min syster. När jag kom närmare kunde jag urskilja mer genom mörkret, hon blödde. Mitt hjärta flög upp i halsgropen och slog knut på sig självt.

Näsblodet rann nerför hennes mun och haka och samlades i en fläck med redan torkat blod på hennes ljusa nattlinne. Det var blåmärken på hennes armar och ben och hennes ögon var rödgråta. Men det var inte bara tårar som syntes i hennes ögon, det var något mer. Något otäckt och tomt, rädsla. När hennes förtvivalde blick mötte min var det som om något inuti mig vred sig om och gick sönder.

Mitt hjärta sprack i tiotusen bitar och kraset spred sig över hela min kropp, jag föll ihop på golvet bredvid henne. Som en skål med känslor som bara svämmar över. Allt var mitt fel, jag lämnade henne ensam hemma. Jag slog armarna om min lillasyster och lät tårarna jag kämpat emot så länge ta över. Alla känslor jag hållit inom mig släpptes fria, likt en storm på ett öppet hav. Det blåste

och stormade, kylan grep tag i min kropp och drog med mig till en annan plats långt borta, mörk och kall.

När jag kände hur Majas lilla hand sökte min och grep tag om den så hårt som om hon bestämt sig för att aldrig släppa, det var då jag bestämde mig. Vi kunde inte ha det såhär mer, jag måste sätta stopp för detta. Någon gång måste det sluta. Jag måste berätta för någon som kan hjälpa oss. Jag släppte Maja med ena armen och tog fram min mobil. Slog in numret jag så många gånger tvekat över, och ringde. Tre signaler gick fram innan någon svarade, jag tog ett djupt andetag mellan snyftningarna: Pappa du måste hjälpa oss!

VÄRLDSKRIGET

FÖRFATTARE: LOUISE ERIKSSON

SKOLA: KUNSKAPSAKADEMIN I ANKARSVIK

PEDAGOG: ANNIKA SVENSSON

Varje minne är som ett helvete. Varje dag är det något som dör. Hon tappar mer och mer soldater. Hon blir alldeles kall när hon tänker på det. Som om hennes kropp ligger i en frysbox.

Smällen kommer och ett skrik där efter. Det vanliga skriket. Skriket efter hjälp. Skriket av rädsla och som bara får henne att rysa. Mamman kommer in och säger åt henne att hon ska packa sina saker, de måste fly. Hon har tappat sitt vapen. Hon får gömma sig och hoppas att bomben inte slår ner på henne eller att hans män hittar henne.

Hon lever där. Hon lever som i ett världskrig. Smällar. Skrik. Blod. Rädslan att inte få vakna upp på morgonen. Varje dag ställs hon inför liv eller död. Som ett krig mellan de onda och de goda. De onda håller på att ta över. De kommer bara fler och fler. Nätterna blir bara längre och längre. Som om solen aldrig går upp.

En smäll hörs. Hon rycker till. Rummet ser precis likadant ut som när hon somnade. Alla kläder. Alla väskor som är halvt packade. Alla läxor som ligger på skrivbordet. 1. 2. 3. Ett skrik kommer. Hon gömmer sig på samma ställe som alltid. Ligger helt stilla. Trycker sig så nära de steniga väggarna som möjligt. Som om hon var i en grotta. I väntan på mamman, sträcker hon sig efter den lilla väskan som ligger under sängen. Hon vet att hon kommer smygandes efter skriket. Det gör hon alltid.

Det är alltid så här. Varje natt. Varje morgon. Rör hon sig, vet hon inte vad som kan hända. En smäll kommer igen. Men den här gången inget skrik. Bomben har landat på henne. De har hittat hennes gömställe.

BORTBLÅST AV SVEK

FÖRFATTARE: JONATHAN ENGVIST

SKOLA: BÄLLSTABERGSSKOLAN I VALLENTUNA

PEDAGOG: ANNA-GRETA MODIG

Natten är sval, den renar tankarna. Just en sådan här natt brukar göra att man kan tänka klart. Men det kan inte hjälpa honom just här och nu. Hans tankar är för djupa och dunkla. Lika dunkla som hans skinnjacka. Hans starka livsljus har släckts för länge sen. Det finns bara en person som kan tända det igen och hon är sen...

Han tittar nervöst på klockan. Hon är kvart över två. Det är mörkt och disigt ute, för att vara en sommarkväll så är det faktiskt kyligt. Trots det så svettas han. Han knyter näven, det ger honom fokus. Han lyckas samla sina tankar för en sekund. Dem är ilskna och bittra så han släpper dem direkt vid beröring, precis som en varm ugnsplåt. Han återgår till att syna den knutna näven. Den är full av nya och gamla ärr från kickboxningen. Han är van att ta smällar fysiskt men ett psykiskt slag skulle sänka honom direkt. Han är van att blöda men inte på insidan...

Äntligen kommer hon gåendes mot honom, hans andning blir genast tyngre och hans hjärta hoppar över ett slag. Men gåshuden och fjärlarna i magen finns inte längre där. De är för länge sedan bortblåsta av hennes svek.

Nu är hon inte mer än tio meter bort. Han kan känna lukten, sinnesstämningen. De smått vinglande stegen, klackarna som släpar sig fram över asfalten. Den dova men ändå fräna lukten av sprit. Från munnen, från kläderna, från klackskorna och från skammen. Skammen som inte syns just nu för att den är täckt av allt det där kaxiga, utan kommer fram dagen därefter.

”Hej!” Säger han lite trevande. ”Hej!” svarar hon betydligt mer självsäkert. Tänk att ett enda ord kan betyda så många saker när man säger det rakt till någon. Tonfallet, ögonen, kroppsspråket. Tillsammans så talar de alla till en och hennes tal är särskilt tilltalande. ”Jag vet varför du är här, du behöver inte anklaga mig för något, jag erkänner redan till allt.”

De orden gjorde honom helt avtrubbad, hans egg hade varit vässad och hon hade bara slagit av den utan någon ansträngning och lämnat honom blottad. Han har ingen aning om vad han skulle säga här näst. Han var helt mållös efter hennes ord. Men han måste säga något. ”Varför låg du med just honom? Du som är så underbar och han som är en sådan idiot. Du är inte dig själv när du full.” Det

var svårt att för honom att uttala de orden, trots att han menade dem med hela sitt hjärta. ”Han är ingen idiot, det är du som är en idiot.”

Han hade varit naiv, det var han fortfarande. Han hade blivit rädd och illamående när hon hade lämnat honom ensam, inte svarat i mobilen och ignorerat honom. Men var inte det bara normalt? Han kan inte kontra med något kaxigt så han återgår till att vara helt ärlig och säga vad han tycker. ”Du är verkligen inte av dig själv när du är full.” En sekunds tystnad, allt han säger går in på ena sidan och ut på andra. ”Det är bara att gilla läget, du sa att du aldrig skulle lämna mig!”

Ytterligare en sekunds tystnad. Den kändes som en evighet. Blickar som möttes. Lukten av sprit och billig parfym som stack i näsan. Tystnaden bryts av ett par kängor som kommer klampandes emot dem. Idioten. ”Här kommer han, idioten.” Sa han till tillräckligt högt för att idioten själv skulle höra det. ”Han är som du, fast bättre.” Hon hann knappt uttala orden förrän idioten kom rusande rakt i magen på honom. Han hann precis spänna magen annars hade han tappat luften och varit helt paralyserad.

Ett slag. Det var allt som krävdes för att idioten skulle ligga där blödandes på gatan. Idioten var ingen kickboxare. Bara en helt vanlig kille, som han just slagit ner helt utan förvarning. Han borde känna sig skyldig men han kände ingen ånger. ”Var han bättre än jag? Tydligen inte. Jag sa att jag aldrig skulle lämna dig, men du är inte du just nu. Därför betyder de orden ingenting för mig längre.”

Sedan gick han därifrån stolt och skamsen på samma gång...

BELLE

FÖRFATTARE: MARION GHAFARNEJAD

SKOLA: INTERNATIONELLA ENGELSKA SKOLAN I GÄVLE

PEDAGOG: ANNA WÄNGMAN

Framför henne suddades allt ut och det enda hon såg var strålar av ljus. Hon såg ner på flaskan i hennes hand och visste att den gjort vad den skulle. För en stund så skulle hon glömma var hon var, vem hon var och vad hon var. Dem kommande minuterna skulle det flytande innehållet dämpa den smärta och skam hon kände i hjärtat. Allt hon såg var ljuset som glimmade på silver pålen som nu var mittpunkten i hennes liv.

De okända ögonen som såg upp på henne gav henne alltid en känsla av obehag. Hon visste att om hon någonsin skulle möta några av dess ögon utanför detta rum skulle dem se på henne med ett dömande och nedlåtande djup. Detta var hennes mest skamlig hemlighet. Detta är platsen hon haft sina mest smärtsamma stunder då hon tänkt på allt hon kunna bli och allt hon kunnat göra i livet. Med hjälp av hennes vänstra hand gled den silkeslena överdelen ner och känslan av kall luft svepte över hennes bara överkropp. Vid denna stund försvann all hennes stolthet och känslan av ångest tog över varje gång. Hon slöt ögonen och lät huvudet falla tillbaka samtidigt som hon tog tag och snurrade. Luften var tjock, och gav henne känslan av att hon kvävdes. Den kalla svetten rullade ner för hennes rygg som små iskristaller mot hennes varma hud. Hennes ögon var helt tomma och påminde om flaskan hon precis lämnat efter sig. Hon var medveten om vad hon gjorde, men hon ville inte tänka tanken. Bakom dem tomma ögonen brinner en låga av glödande smärta. På insidan pågår ett konstant krig mellan smärtan, skammen och alkoholen. Hon bad, hon bönade, på insidan slets hon i stycken. Allt hon hörde var hennes hjärtslag som slog i takt med ljudet av dem inre tårarna som välde från hennes hjärta.

Långt bak i rummet stod han och väntade. Han mötte hennes blick och nickade sedan mot den karminröda dörren långt bort i hörnet. Åtrån och viljan i hans ögon skrämde henne. Hon visste vad han ville, hon visste vad som väntade. Sakta klev hon av scenen när hennes tur var över och började gå mot dörren. Hon ville bli räddad. Hon ville bli omhändertagen i en öppen famn och skyddad från vad hon nu var tvungen att göra. Ett steg i taget klev hon närmare och närmare. Den enda öppna famnen var den i det rummet, den som ville ha något att ta på, någon att tillfredsställa sig med.

Hon var för rädd för vad som skulle hända om hon sprang därifrån. Den rökiga doften av whiskey var som ett slag i ansiktet när hon klev in i rummet. Han tog tag i hennes midja och drog henne närmare sig själv. Hon ryckte inte till lika mycket som hon gjort dem första gångerna. Hon kände hans flåsande andetag mot hennes nacke och hans grova händer som strök längst hennes ryggar mot insidan av hennes lår. Han tog sin tid att utforska varje del av hennes kropp som han själv behagade medan han viskade och förklarade hur han ville ha det. Det var som om hon kunde känna själen lämna hennes kropp. Allt inom henne dog så som en blomma som aldrig fått se solens ljus. Hon skämdes när hennes kropp gav efter och känslan av obehag försvann. Hon gav efter till den känsla hon kämpat så starkt mot och sorgen hon kände i det ögonblicket var obeskrivlig. Hon kände sig oren.

När han var klar gav han henne bara en överlägsen blick innan han klev ut ur rummet. Hela hennes kropp skakade när hon ställde sig upp för att ta sig tillbaka till logen. Hon skakade på sin väska med all kraft hon hade kvar. Allt spred sig över golvet och hon föll ner på knä för att leta. Hon svepte snabbt innehållet i fickflaskan i ett försök att trycka ner klumpen i halsen. Hon försökte glömma, så hon drack mer och mer tills fickflaskan var tom. Hon kastade den i spegel framför sig och den krossades. När hon såg sig själv i det splittrade glaset konstaterade hon, att dö är inte det värsta som kan hända, att leva detta liv var värre.

Alla söker inte alkohol för att roa sig. Vissa söker något som inte dömer, något som dämpar känslan som gör att det blir svårt att möta sin egen blick. För vissa är alkoholen den vän som hör ens böner och besvarar dem, för vissa är alkoholen vännen som lyssnar och hjälper.

INNANFÖR VÅRA VÄGGAR

FÖRSTAPRISTAGARE I GYMNASIET

FÖRFATTARE: NATHALIE ALEXANDERSSON

SKOLA: KÄRRTORPS GYMNASIUM I STOCKHOLM

PEDAGOG: ULF TJÄDER

MOTIVERING: Lågmält och smärtsamt om en förälder som är ser vad han gör men inte förmår att göra något åt det. Det är en konst att författaren lyckas förmedla denna ström av känslor som i tid och rum känns som en minut, för det tar ju inte längre tid att korka upp en flaska, föra upp den till munnen, hälla i sig innehållet och förstöra ännu en kväll för sin älskade familj.

Glaset står på bordet. Det tomma glaset som snart inte kommer att vara lika tomt. Jag ser flaskan som står en bit bort och jag ser lille Kristian – han har också sett den och vi båda vet vad som kommer att hända. Vi får ögonkontakt och utan att säga ett ord har vi tillsammans på bara någon minut gått igenom hur det kommer att bli när drycken hålls ner i glaset. Besvikelse, ilska, rädsla och ångest. Det är bara några av de känslor som vi snart kommer att få se och genomlida tillsammans. Det är en av de saker som är märkliga med alkohol – den gör inte bara skillnad för den som förtär den, utan förändrar även livet för dom som finns runt omkring.

Jag kan inte säga att allt snart börjar för det finns inte längre en början, utan det har nu istället gått över till en fortsättning. En historia som ständigt upprepas och bildar en cirkel som aldrig tycks brytas. Något som däremot inte är lika tydligt är varför det är så här. Varför måste vi ha det så här? Varför kan vår familj inte bara se ut som alla andra? Jag får syn på glaset igen och ser hur korken lossnar från flaskan. Den är öppen, men glaset är fortfarande tomt. Dock vet vi båda att det inte lär dröja länge till innan flaskan töms. Vi vet båda hur det kommer bli när det första glaset fyllts. Det kommer gå snabbt och när de första dropparna väl lämnat glaset finns det ingen återvändo - då kommer stormen. Den storm som inte längre tycks kunna övergå till ett lugn, en paus. Med åren har den försvunnit från vår familj. Nu finns det inte längre något ”lugnet efter stormen” utan bara ångest, oro och en slags förberedelse. En ständig förberedelse där man hela tiden måste vara på sin vakt.

Jag kan inte sluta tänka på att jag behöver få hjälp, att vi behöver få hjälp. Jag måste prata med någon – någon utomstående.

Jag måste berätta vad det är som egentligen försiggår i vårt hem, innanför våra väggar. Jag måste berätta om det som från början var något så litet men som idag har vuxit till något stort. Jag måste berätta om det som en gång var något oskyldigt men som idag har blivit till något farligt. Jag vet att jag måste berätta men jag vet också vad som håller mig tillbaka. Att befria vår familj från vår hemlighet skulle förändra allt, det skulle splittra oss. Det skulle förstöra den lilla familj som idag finns kvar. Det skulle kräva att ännu en förälder togs ifrån barnen. Det skulle innebära att de två barnen som redan mist sin mor i en olycka nu också skulle mista sin far. Allt skulle förändras, ännu en gång.

Jag kan inte heller släppa tanken på att jag kanske ändå inte behöver berätta för någon. Kanske skulle allt kunna lösa sig av sig själv? Kanske skulle korken på flaskan en dag sättas på igen – och kanske skulle den till och med stanna där. Vem vet? Som så många gånger tidigare avbryts dock dessa tankar när jag ser hur flaskan lyfts från bordet och lutas mot glaset. Nu börjar det, nu kommer snart stormen.

Jag kommer ihåg hur det var förut, när Mona levde och familjen fortfarande var hel. Det var då stormen tycktes vara långt, långt borta och lugnet fortfarande fanns kvar. Jag minns när det knappt fanns några hemligheter och jag tänker tillbaka på hur det var då vår familj såg likadan ut både innanför och utanför de väggar som idag omger och skyddar vår hemlighet, vår sorg. Vi var en familj som alla andra och det finns mycket som jag saknar från den tiden. Jag saknar förtroende, jag saknar trygghet och jag saknar känslan av att vara tillräcklig. Dessa känslor har olyckan och flaskan tagit bort ifrån oss, från min familj. Glaset lyfts från bordet och jag vet att förberedelsen är över, stormen är här. Jag känner hur de första dropparna sprider sig i min mun och jag ser hur Kristian tyst smyger in i sovrummet där Johan redan sover. Jag hör hur han låser dörren efter sig och jag vet varför – han försöker skydda sig. Jag däremot är ännu en gång förlorad. Det var länge sen som jag hade den styrka som krävs för att skydda mig från den storm jag själv skapade efter olyckan. Den storm som sovrummets låsta väggar nu försöker hålla ifrån de två barnen. Den storm som är jag.

PAUS

ANDRAPRISTAGARE I GYMNASIET

FÖRFATTARE: INEZ HÄRNEMAN

SKOLA: HULEBÄCKSGYMNASIET I MÖLNLYCKE

PEDAGOG: SIW ANDERSSON

Ibland önskar jag att man hade en fjärrkontroll som kunde styra allt. Som kunde pausa i de ögonblick man ville vara kvar i, spola förbi de man ville slippa och spola tillbaka till någonting man ville återuppleva. Jag hade behövt en sådan manick precis just nu. Just nu hade någon annan tryckt på paus i ett ögonblick jag mest av allt hade velat spola förbi. Allt stod helt still. Har ni varit med om det någon gång? Att du flugit ut ur din kropp och cirkulerat likt en hök över allt det som händer där nere. Du har blivit en åskådare till ditt eget liv. Just nu flög jag runt långt ovanför min kropp som stod kvar där nere och önskade att jag verkligen hade varit en fågel som kunnat flyga långt därifrån. Som bekymmerslöst hade kunnat tugga i sig ett glassrån som något barn i välgörenhet slängt iväg på asfalten, sitta och häcka på en elledning eller väcka en trött tonåring genom att vilt kraxa utanför dennes fönster. Men nu är jag ju inte en fågel, och jag kan inte flyga iväg hur mycket jag än vill det.

Jag kom tillbaka ner på jorden och försökte göra en utvärdering av den situation jag befann mig i. Jag stod i vår hall som gränsar till två olika rum samt en trappa. Överallt runt mig var totalt kaos. Kollade jag rakt fram i köket så såg jag tre okända killar som djuriskt rotade i skafferierna efter någonting dom kunde proppa i sig. På vårt schackrutiga köksgolv låg en tallrik i tusen bitar. Jag försökte ställa in skärpan på mina ögon likt en kamera för att se vad för tallrik det var som låg där. Jag fick en klump i magen när jag upptäckte att det var min lillebrors dinosaurietallrik som han fått i fyraårspresent. Han brukade sitta vid middagsbordet och stolt berätta namnet på de fem färgglada dinosaurier som prydde tallriken. Stegosaurus, tyrannosaurus rex, triceratops, velociraptor och ultrasaurus.

Jag märkte plötsligt att jag vajade som en palm där jag stod i hallen och var tvungen att luta mig mot väggen för att försöka se någorlunda nykter ut. Jag tittade på klockan som sedan elva år tillbaka troget hängt i hallen. Jag kände hur mitt hjärta började ticka i samma fart som klockan då jag insåg att om ungefär 15

minuter kommer mamma och pappa stå i samma hall som jag stod i nu. Jag hade sagt att några klasskompisar skulle komma över och att alla skulle vara ut ur huset vid halv ett. Mamma hade till och med varit snäll och köpt sju stycken cider som vi kunde dela på när vi skulle äta pizza innan filmen. Det högg till i hjärtat när jag tänkte på hur mamma antagligen föreställt sig en mysig middag med mina klasskompisar och hur vi skulle sitta runt vårt bord med tända ljus, skratta och smaka av varandras pizzor. Det var inte meningen att det skulle bli såhär. Jag ville bara känna mig sedd. Jag ville att folk skulle hälsa på mig i korridoren på måndag och säga ”Grym fest i lördags” och jag skulle nicka som ett lagom nonchalant svar. Jag hade spelat upp den där scenen i mitt huvud flera gånger.

Mina ögon slet sig från kökets misär och vandrade istället bort till vardagsrummet som låg till vänster av hallen. Vardagsrummet var i totalt uppror. Det var så överkligt att hur den trygga plats där jag vanligtvis fredagsmyste men familjen nu hade förvandlats till en djungel av vingliga tonåringar, flaskor och burkar. I fåtöljen vid fönstret där mamma brukar sitta med sina läsglasögon på näsan och med en bok framför sig låg nu en slocknad kille som jag inte visste namnet på. Ur hans vidöppna mun rann en tunn sträng saliv som på hans axel bildat en liten pöl. Vid pianot där pappa harmoniskt brukade sitta och klinka satt nu min kompis Klara och hon drog våldsamt händerna över alla svarta tangenter. Det var ett under att killen i fåtöljen inte vaknade. Hennes ögon var blodsprängda och hon skrattade högt när hon än en gång slog händerna mot tangenterna. Hon påminde mig om en gorilla jag sett på ett zoo en gång för många år sedan. Gorillan hade fått en liten blå gitarr in till sin bur som arbetarna hoppades kunde skapa nöje för besökarna. Hon hade slagit på strängarna och efter ett tag lärt sig hur man fick det att låta så högt som möjligt. Varje gång hon knäppte på en sträng tittade hon förundrat på människorna som tryckte sina näsor mot glaset. Efter ännu ett tag började hon göra ett läte efter varje sträng hon knäppte på och det lät nästan som hon skrattade. Människorna på andra sidan glaset klappade i händer och skrattade. Jag stod bara där helt blickstill och rörde inte en min. Jag hade tyckt så synd om den där gorillan. Hon förstod inte att folk klappade i händer endast för att hon såg löjlig ut där hon satt med den där lilla blåa gitarren i hennes gigantiska händer.

Jag lät Klara leka gorilla, jag orkade inte säga till henne att folk skrattade åt henne för att hon såg löjlig ut inte för att hon var rolig. Jag valde istället att titta bort mot vårt låga träbord som stod framför tv:n. Där brukade familjen ibland samlas för att spela monopol. Det var det enda spelet som spelades här hemma. Flera spelpjäser hade under årens lopp försvunnit och bytts ut mot olika

små ting. Bilen hade varit borta så länge jag kunde minnas och ett litet suddgummi i form av en häst hade istället fått ta bilens plats. Jag var alltid suddgummi hästen. Pappa var väldigt nogga med att alltid ha underlägg under glasen som man ställde på det där bordet. Det kunde bli fula märken som aldrig gick bort annars. Nu stod glas, burkar och flaskor likt en arme på bordet utan vad jag kunde se ett enda underlägg.

Soffan var den platsen som alltid varit min favoritplats i huset. Det var den plats som alltid lyckades få mig att må bra. Bland ett flertal olikfärgade kuddar låg jag vanligtvis med tv:n i bakgrunden som ett hemtrevligt brus. Det var också den plats där jag och min bästa vän Malin brukade sitta tätt intill varandra och dra filten över huvudet när vi kollade på skräckfilm. Även den plats där jag spenderat otaliga fredagskvällar med familjen med "Så ska det låta" på tv:n och ostbågesmul över alla kuddar. Jag stelnade plötsligt till, jag såg någonting som gjorde att varenda led och muskel i kroppen gick från att vara fungerande organ till att bli helt iskalla och stela. Jag såg Malin. Malin som älskar hundar, stearinljus, Grease, blodpudding och sommarkvällar. Malin som hatar regn, hårdrock, att vänta, läxor och lakrits. Malin som har det finaste håret i världen, de snällaste ögonen och de mest perfekta läpparna jag någonsin sett. Min Malin. Nu satt hon där i soffan med sitt långa fina hår, snälla ögon och sina perfekta läppar. Det enda problemet var att hennes perfekta läppar var tryckta mot någon annans. Min Kaspar. Kaspar som går i min parallellklass och som jag har varit kär i under ungefär två år. Så många kvällar som jag och Malin suttit i den där soffan med benen uppdragna till bröstet och pratat om hur jag ska lyckas göra så att Kaspar blir min. Jag som har berättat hur det alltid känns som om mitt hjärta ska hoppa ur bröstet och min mage vändas ut och in när jag ser honom och hur jag alltid fixar mitt hår extra mycket när jag vet att vi har lektioner tillsammans. Malin som gett tips och råd hur jag ska få grejer att hända och klätt upp mig i olika utstyrselar som enligt henne skulle fånga vilken kille som helst. Jag bet mig själv i läppen så hårt att jag kunde känna en svag smak av blod. Men det gjorde inte ont. Det enda som gjorde ont var mitt hjärta, det kändes som det pågick en storm där inne. Som om det blixtrade, regnade och att en tornado höll på att sluka alla artärer och ådror. Snart skulle det vara alldeles tomt och kallt där inne och all den värme och kärlek som hade funnits där innan försvunnit.

Jag ville skrika och springa fram till soffan och slita dom där ifrån. Men det gick inte. Jag var som fastspikad i hallgolvet. Pausknappen var hårdare nedtryckt än någonsin. Jag ville inte längre. Jag ville inte att dinosaurietallriken skulle vara trasig, att

soffbordet skulle vara fullt med fula märken, och jag ville verkligen inte att Malins och Kaspars läppar skulle vara pressade mot varandra. Jag ville ha monopolspelande, mamma med läsglasögon och pappas pianospel. Precis när jag hunnit tänka den tanken hörde jag någonting som fick allting att bli så fruktansvärt verkligt. Det välbekanta ljudet av den bil vi nu haft i åtta år som brummade utanför fönstret. Jag blundade, tog ett djupt andetag och bet mig ännu lite hårdare i läppen. Nycklar i låset och en gnisslande dörr som öppnades. Och bara sådär så slutade mitt liv stå på pausläge. Någon hade tryckt på play.

HUR RÄTT GICK SNETT

TREDJEPRISTAGARE I GYMNASIET

FÖRFATTARE: ISABELLA TANEVSKI

SKOLA: POLHEMSGYMNASIET I GÖTEBORG

PEDAGOG: MALIN HERMIN

Han sprang. Genom skogen och den becksvarta natten. Det enda han kunde höra var sina egna andetag och snabba steg. Han kände tallbarren piska hans ansikte och smärtan var så överväldigande att han bet sig i läppen, hårt, som en påminnelse om vad han försökte göra. Han föll, men reste sig snabbt upp igen. Allt var svart, men ändå fortsatte han att springa med den rostiga smaken av blod i sin mun.

- Sebastian, sluta! fnittrade Alice och slog bort hans hand från sin höft, samtidigt som hon sträckte sig efter vodkan.

Hon fick en skymt av sig själv i spegeln och noterade att sminket hade smetat ut sig över hela ansiktet, men hon var för glad för att bry sig. Hon fyllde sjutton idag och hennes föräldrar lät henne fira det i familjens sommarstuga! Hon klunkade i sig alkoholen och kände hur den rusade igenom blodet. En flaska fylld av lycka, precis som Sebastian brukar säga, konstaterade hon glatt.

Någon ryckte i hennes honungsblonda hår och hon vände sig om bara för att upptäcka att det var just Sebastian. Hans läppar rörde sig, men det var väl inte henne han pratade med? Något om att de skulle gå ut, han och pojken med det fina havrehåret där borta, och vill hon följa med? Vill hon det? Det enda hon kan tänka på är hur roligt Sebastians svarta skäggstubb måste kännas. Som taggarna på en igelkott, tänkte hon fnissande. En söt igelkott, och hennes absoluta bästa vän.

Pojken med det fina havrehåret ropade åt dem att raska på, så när Sebastian tog tag om hennes hand och började bana väg igenom folkmassan mot stugans ytterdörr följde hon medgörligt efter.

Hon mätte inte bra. De hann inte gå långt innan Alice plötsligt kände en våg av illamående komma – och med den en hel kaskad av spy. Sebastians skor råkade befinna sig i prickfältet, men det enda han gjorde var att hjälpsamt lyfta undan hennes hår. Pojken med det fina håret skrattade lätt och tog fram en flaska alkoläsk och ett gult litet piller som han räckte mot Alice.

- Svälj det här, det kommer kännas bättre, sa han allvarligt och såg på henne med stora pupiller i tomma grå ögon.

- Idiot, nej, vad är ditt problem? Jag har ångrat mig, det är inte rätt... babblade Sebastian nervöst, medan Alices kropp ryckte av kväljningar innan en ny omgång kräk påbörjade sin resa ut.

Sebastian och pojken med det fina håret blev mer och mer högljudda men Alice orkade inte lyssna. Hon hade en sådan sprängande huvudvärk! Killarna tystnade, och pojken med det fina håret kom fram och bände upp hennes sammanbitna käkar. Hon ville inte längre, rädslan började komma krypande någonstans ifrån magtrakten, och hon försökte skrika. Vem var han? Hon tyckte sig känna igen honom. Han hade kommit till festen tillsammans med Sebastian... Pojken med det fina håret gav henne en örfil och höll igen munnen på henne så att hon tvingades svälja tabletten.

Sebastian stod bredvid, ängsligt stampande och med en flyktig blick. Allt eftersom hennes motstånd blev mer desperat blev även Sebastian mer illa till mods.

Alice började bli yr och varm, jättevarm. Pojken med det fina håret började dra av hennes tröja. Någonstans kände hon att hon inte ville, men det var ju så varmt!

Han kunde inte se på längre. Det höll på att gå över gränsen! Sebastian ropade åt Filip att lägga av, att de skulle gå därifrån nu, men han fick bara ett torrt skratt tillbaka. I brist på andra lösningar gick han fram till Filip och slog honom i magen.

Alice såg som i slow-motion hur pojken med havrehårets kropp veks dubbel när han flämtade efter luft. Vad är det som händer? Varför är det så varmt? Varför reser sig pojken?

Sebastian kastade en blick åt Alices håll och såg henne titta på honom med sina hasselbruna ögon, stora som tefat. Hon var så vacker! Det hade han alltid tyckt, ända sedan de träffades för första gången i förskolan. Det här var hans fel. Filip hade aldrig tyckt om att han umgicks med Alice så mycket. Sebastian ville ju bara presentera dem för varandra! Sina två bästa vänner. Inte vil... En näve kom i hans synfält, och med den en explosiv smärta genom käken som fick honom att falla bakåt.

Tungan jäser. Den har domnat, fungerar inte. Alice hade försökt varna Sebastian genom att stirra på honom, men han bara stod där. Hon orkar inte mer. Hon börjar kravla mot den rullande människoklumpen, måste få ett slut på det. Hela världen är suddig, men hon trevar sig fram med händerna, över en sten som hon plockar med sig. Känner hur knäna skrapas upp, men bryr sig inte. Det börjar svartna för ögonen, så Alice bara slår med stenen åt det håll hon tror sig se pojken med havrehår. Slaget sög ut hennes sista krafter och äntligen kunde hon låta tröttheten få ta över...

Filip föll ihop över honom. Medvetslös? Förvirrat sköt Sebastian honom ifrån sig och satte sig på huk. Hela Filip's bakhuvud var

täckt av blod, brunt mot hans ljusa hår. Sebastian såg sig förskräckt omkring och såg Alice ligga på marken med en rödfläckig-sten i handen och tunga ögonlock. När han hörde Filip stöna tungt, sprang Sebastian med en kropp helt styrd av skräck fram till Alice, placerade hennes arm runt sina axlar och började springa. Han skulle ringa efter hjälp till Filip så fort Alice var i säkerhet, tänkte han.

Så, med en Alice som sakta började vakna till liv igen och försökte stappla efter så gott det gick – sprang han. Genom skogen och den becksvarta natten. Det enda han kunde höra var sina egna andetag och snabba steg. Han kände tallbarren piska sitt ansikte och smärtan var så överväldigande att han hårt bet sig i läppen som en påminnelse om vad han försökte göra. Filip. Alice. Med henne runt axlarna föll han, men reste sig snabbt upp igen. Allt var svart, men ändå fortsatte han att springa med den rostiga smaken av blod i sin mun. Han sprang ifrån vad som hade hänt de två mest betydelsefulla människorna i hans liv. Han sprang ifrån vad som kunde ha hänt. Han sprang ifrån känslan av att allt var hans fel. Men mest av allt sprang han för att det var det enda han kunde göra. Hur kunde allt ha gått så snett?

BORT FRÅN VERKLIGHETEN

FÖRFATTARE: KAROLINA HALL

SKOLA: KÄRRTORPS GYMNASIUM I STOCKHOLM

PEDAGOG: ULF TJÄDER

Jag kliver på ostadiga ben längre in i dimman och känner allt och ingenting på samma gång. Utmattad men ändå klarvaken. Luften är färgglad och fylld av starka bastoner som dånar i lokalen. Inget annat spelar någon roll. Bara musiken och alkoholen som pulserar i min varma kropp. En problemlös, perfekt värld. Men så har det inte alltid varit, så var det inte ens tidigare idag. Det vet jag om, bara inte just nu. Allt som existerar i nuet är alkoholen, musiken och jag själv.

Plötsligt möts jag av ett oroligt ansikte med en tillhörande hand. Handen stoppar min egna från att greppa mitt nästa glas. Ansiktet är främmande i den här världen, det är alldeles för sorgset. Men ögonen känner jag igen. Det är min brors ögon, guldbruna precis som mina egna. Motvilligt avstår jag från att dricka. Det här var typiskt min perfekta bror, att alltid agera som en riktig ängel, ständigt vara snäll mot alla. Vem som helst skulle se ut som en skurk i jämförelse med honom. Jag tycker mig känna en isande känsla jobba sig upp längs ryggraden och upp i pannan, en varning från mitt undermedvetna som triggades igång av blicken. Jag skjuter snabbt bort känslan, lyfter glaset mot läpparna och låter innehållet skölja bort den med ännu en stark drink som bränner långt ner i halsen och omvandlar alla irrelevanta känslor till en osynlig aska. Jag känner värmen sprida sig i kroppen igen och kliver återigen in i min perfekta fantasivärld.

Det vita morgonljuset bländar mina rödsprängda ögon. Solen har gått upp och letat sig in genom fönstret till sovrummet. Mina iskalla händer letar sig upp mot det nyvakna ansiktet. Jag vecklar ut min kropp som hade legat i fosterställning och kämpar för att lyfta ansiktet som tycks väga ett halvt ton. Jag befinner mig i tomrummet mellan dröm och verklighet och jag är fast besluten att inte vakna. Förgäves försöker jag att hålla fast vid låtsasvärlden, men det är ingen idé, jag kan känna hur den rinner som sand mellan mina fingrar. I takt med att medvetandet sakta återvänder märker jag hur kroppen är uttorkad och halsen är torr. Jag sträcker mig med van hand efter flaskan som står bredvid sängen och sveper det som finns kvar. Armen darrar en aning. Med suddiga ögon betraktar jag sedan den tomma glasflaskan medan jag håller den

framför mig, som för att försäkra sig om att den verkligen är tom. Jag drar en djup suck och tvingar benen över sängkanten så att fötterna nuddar marken och jag sitter upprätt. Mitt huvud snurrar. Plötsligt sköljer verkligheten över mig som en dusch av kallvatten. Min hjärna kommer ihåg något. En sak som legat gömd inom mig ett bra tag nu. Desperat söker jag rummet efter någon snabb tröst, en öppnad flaska som kanske har glömts bort i ett hörn någonstans. Men inget syns till. Rummet är ekande tomt, tommare än det någonsin varit tidigare.

Med blommor i ena handen och mitt hjärta i det andra finner jag mig vandrande längs en grusväg. Min destination är en plats som jag länge har fruktat, en plats som är rena motsatsen till min fantasivärld och som jag därför inte vill veta om. För varje steg jag tar närmar jag mig verkligheten och alla mina instinkter säger åt mig att vända om och springa. Men jag vet mycket väl att jag inte kan fly från det längre, att det är lönlöst. Så istället fortsätter jag att sätta en fot framför den andra, hela vägen till slutet av min promenad. Jag hukar mig sedan ned på knä i det våta gräset. I den blanka marmorskivan möts jag av min egen spegelbild mellan de inristade bokstäverna; ett par blanka guldbruna ögon som stirrar tomt tillbaka, och jag förstår nu att de är mina egna, inte min brors ögon. Jag tvingas till slut medge den omöjliga sanningen: Min bror är inte en ängel här på jorden längre.

GRÄNSEN MELLAN FRIHET OCH FÅNGENSKAP

FÖRFATTARE: NATHALIE AHLIN

SKOLA: TÖRNSTRÖMSKA GYMNASIET I KARLSKRONA

PEDAGOG: PETER CHRISTENSSON

Jag står utanför ytterdörren, låter min skakiga hand vila på dörrhandtaget. Jag vill inte innanför den där hemska dörren, jag vet vad som väntar där bakom, jag vet att han väntar på mig. Kanske kommer första slaget mot huvudet, kanske mot tinningen eller varför inte rätt i magen?

Antagligen har han redan öppnat första flaskan, kanske också redan börjat på sin andra. Jag hatar den där lukten, lukten utav en nedtryckt självkänsla, lukten utav instängdhet.

Jag vet exakt vad som kommer att hända när jag pressat ner handtaget och klivit över tröskeln in till lägenheten. Jag kommer långsamt att ta av mig min jacka och hänga den på kroken ovanför skostället, sedan kommer jag långsamt knyta upp mina skosnören, allt bara för att dröja ut på det där hemska som jag vet väntar mig inne i vardagsrummet. Han kommer att ropa på mig och säga att jag tar för långt tid på mig, att jag måste skynda mig, han är otålig. När jag kommer innanför dörren som gränsar mellan hallen och vardagsrummet kommer jag se honom sitta där i sin äckliga soffa, titta på samma gamla tv, med sina lortiga kläder och med det där förnedrande leendet han alltid ger mig när han ser på mig. Han kommer komma fram till mig, börja prata med mig, han kommer att säga att jag ser bra ut ikväll, att jag verkligen är något extra. Efter ett tag så kommer han inte att kunna hålla sig längre, han kommer börja ta på mig, inom några sekunder kommer jag ha hans grova händer smekande över min kropp och hans hårda kropp emot min. Efter det så händer det där som jag inte vill tänka på och anledningen till varför jag står här ute och inte vågar pressa ner dörrhandtaget.

Förut var den här lägenheten den enda trygghet jag hade. Jag kom hit på fredagseftermiddagarna efter skolan och han väntade på mig även då. Jag sprang alltid upp för stentrappan till lägenhetsdörren, slog upp dörren på vid gavel, sparkade av mig skorna och slängde bara jackan på hallgolvet. Jag sprang sedan in i köket där jag visste att han och mina nygräddade pannkakor fanns. Han gjorde alltid sina underbara pannkakor åt mig, när jag tänker på

dem kommer jag fortfarande ihåg hur de smälte i munnen på mig och jag kunde äta flera stycken innan jag blev riktigt proppmätt. Sen kunde vi spela på mitt tv-spel i flera timmar och inte för än klockan slog tio var jag tvungen att borsta tänderna och lägga mig. När jag gått och lagt mig kom han alltid in i mitt rum, bäddade om mig, berättade hur mycket jag betydde för honom och om jag hade tur läste han en saga för mig innan han pussade mig på pannan, sa god natt och stängde sovrumsdörren. Det där var flera år sen nu, flera år sen som jag fick den där god natt pussen på pannan. Det enda jag får nu är han hårda skrev emot min kropp och orden som syftar på att jag bara är ett billigt fnask i hans ögon. Istället för pussen får jag slagen emot min kropp och blåmärken jag alltid måste dölja.

Jag ruskar på huvudet, måste ha försvunnit in i mina egna tankar. Jag måste påminna mig själv om att det där var länge sen, att jag måste inse att den tiden är borta och att jag får acceptera det som det är nu även fast det plågar mina tankar hela dagarna och även nätterna då jag inte får någon sömn.

Handen vilar fortfarande på dörrhandtaget och den skakar mer nu då tårarna börjat rinna ner för mina kinder. Till slut samlar jag kraft till att öppna den där hemska dörren, men samtidigt som jag öppnar dörren slår en vind emot mig som säger mig att allting inte står rätt till. Jag bryr mig inte ens om att stänga dörren, inte heller ta av mig skorna eller hänga upp jackan på sin rätta plats, mina steg fortsätter bara emot vardagsrummet. Han sitter inte på sin rätta plats i soffan, TVn är inte heller på men fönstret står på vid gavel och vinden leker med de vita gardinerna. Jag tänker mig inte för utan går försiktigt fram till fönstret och blicken sveper ut över gatan nedanför. Där ligger han, platt nere på gatan. Jag känner hur tårarna börjar rinna ner för kinderna och jag hör mig själv säga: ”farväl pappa”.

LÄNGS EN GATA

FÖRFATTARE: ALEXANDER TIM ARNBERG

SKOLA: KLARA GYMNASIUM I VÄSTERÅS

PEDAGOG: ELAINE PALFELT

Längs en gata vandrade jag med ett trasigt paraply. Genom en stad som sov. Ensam. Övergiven. Endast en blinkande gatlykta lyste upp min då mörka och nedsläckta värld. Vattenpölar omringade mig men jag gjorde inget för att undvika dem. Dyngsur. Förkrossad. Jag vandrade.

Staden sov men det gjorde inte jag. Aldrig mer skulle jag kunna sova. Aldrig mer. För när ens hjärta har fallit i tusen bitar, raserat likt ett korthus, så finns det inget kvar att drömma om. Det kalla vattnet omfamnade mig. Kyla. En förnedrande kyla som fick min rygg att spänna sig. En mållös vandring genom en stad jag vuxit upp i. En stad som var min närmaste vän denna ensamma kväll. Hur kunde allt bli så fel? Vad hade jag gjort för att förtjäna det här? Det var du och jag för bara några timmar sedan. Nu var det bara jag, och du. Regnet piskade ilsket mitt ansikte. Håret mitt var en katastrof. Min klocka hade slutat ticka och mina kläder var blöta. Jag var vilsen. I en sovande stad. Med ett trasigt paraply. När tar denna gata slut?

Festen. Jag såg fram emot den. Hon skulle vara där och jag likaså. Dansa. Närhet. Kanske skulle jag få kyssa henne. Det fick jag också. Musiken var perfekt och när refrängen började spela så nuddades våra läppar. Äntligen. Ingenting spelade längre någon roll. Min kompis stod på ett bord alldeles intill oss och skrek ut sin kärlek till en tjej som inte lyssna. Men jag ryckte inte ned honom, som en sann vän hade gjort. Istället så kysste jag henne. Flickan från mina drömmar. Tjejen som jag hade sett dag ut och dag in i flera år. Som hade skrattat tillsammans med sina kompisar i vår skolas trista, gråa korridor. Hennes leende hade lyst upp så vackert. Mina kompisar hade trott jag var galen när jag förtrollat spanade in henne från andra sidan. Hopplös, kallade dem mig. Hopplös. Hur kunde jag tro att hon var inom räckhåll för en kille som mig. Hon var perfekt. Alldeles egendomligt perfekt. Med sitt silkesblonda hår som vinden bar en blåsig höstförmiddag. Mina kompisar hade försökt bringa mig tillbaka till jorden. Försökt förklara för mig att jag inte skulle sikta så högt. Att höga berg är till för att granska men inte erövra. Men hur kan man övertyga en kär person att lyssna, när det enda han hör är sitt hjärtas oregelbundna slag?

”Jag måste bara ha henne”, sade jag till min närmaste vän. Min närmaste vän var grannflickan jag vuxit upp med. Vi hade upplevt allt tillsammans. Alla ögonblick värda att återberätta delades med henne. Hon var som systemen jag aldrig fick. Vi berättade allt för varandra. Var någon av oss ledsn så visste vi precis vem som skulle ringas. I en värld fylld av brustna hjärtan och nätter där man somna med viljan att gråta, fanns hon. Med en verktygslåda att laga vilken förlust som helst.

”Du tycker om henne va? Hon är nog den rätta”, sade grannflickan. Jag nickade. Hon var den rätta. Allt med henne var mästertligt och vi var så lika. Det insåg jag när vi skulle jobba tillsammans på naturen. Nära henne satt jag. En chans att tala med flickan från mina drömmar fick jag. Jag utdelade en blick följt av ett leende till min bästa killkompis. Han gav mig tummen upp. Jag gjorde mitt bästa att inte kyssa henne där och då. För när man är så nära den rätta, så kan man göra dumma saker man sedan kommer ångra och minnas i all evighet. Det fick jag lära mig den där ensamma kvällen som slutade med att jag gick genom en stad med ett trasigt paraply.

”Hon är den rätta. Det går inte en sekund utan att jag tänker på henne. Jag håller på att bli galen. Vad fan ska jag ta mig till?” Grannflickan log ännu en gång och satte sig bredvid mig på sängkanten. Jag gömde mitt ansikte bakom mina händer. ”Jag önskar bara att hon kunde se mig som jag ser henne, förstår du? Att älska någon är helt fantastiskt. Men att vara älskad. Det vill jag uppleva.”

”Du är ung, det hör till att vara olyckligt kär”, sade min käraste vän samtidigt som hon lade armen runt min axel. ”Har du upplevt det? Att vara olyckligt kär alltså.”

Grannflickan nickade. ”Det fanns en pojke i mitt liv jag skulle kunna ha gjort allt för. Men han finns inte längre. Han är en del utav ett avslutat kapitel. Och inte är jag bitter för det. Livet består utav stunder då vi bara vill falla i gråt. Men dessa stunder. Dessa stunder då det känns som hela världen har raserat framför ens vakna ögon. De gör livet komplett.” Hon visste alltid vilka ord som skulle få mig på bättre tankar.

”Dessutom, du vet inte om din kärlek kommer bli besvarad en vacker dag. Hon kanske älskar dig med?” ”Det kanske hon gör. Men det kommer jag aldrig få veta”, svarade jag samtidigt som jag ställde mig upp och gick fram till sovrummets fönster. En fönster-ruta vars utsikt avslöjade en hel stad i rörelse.

”Hur kan du säga något sådant? Klart du kommer få reda på det! Du måste bara våga ta steget”, sade min vän som om hon peppade mig att hoppa från ett högt hopptorn. Ned i det kalla, mörka vattnet. ”Jag kan inte, jag vågar inte. Jag är för feg helt

enkelt. Tänk om hon inte tycker detsamma om mig?”

Min vän log så betryggande.

”Vet du vad ditt problem är? Du oroar dig för mycket och om alldeles löjliga saker.”

”Är mitt livs kärlek en löjlig sak?” Frågade jag henne, irriterad över hennes, i mina ögon, arrogans.

”Ja det är det. Kärlek är så jävla löjligt. Jag önskar ibland att jag levde i en värld där kärlek inte fanns. Då skulle man ha sluppit all drama”, sade grannflickan medan hon ställde sig upp från sängkanten och gick fram till mig. Även hon blickade ut genom fönstret.

”Vackert, inte sant?” Frågade jag henne.

”Verkligen. Vi har tur som bor i en sådan vacker stad. Vi har tur som lever utan några riktiga problem. Medan folk från världens bortglömda hörn svälter så oroar vi oss om kärlek.”

”Vad vill du att jag ska göra då?” Frågade jag henne, med blicken på hennes ansikte. Det var en vacker syn. En kort flicka, med fräknar och brunt hår. Hon var vackrare än utsikten från mitt fönster, men mitt hjärta tillhörde någon annan. Hon var en bra vän dock. Den bästa.

”Gör det bara. Tänk inte ens på det. Om du blir nobbad så är det inget mer med det. Du kommer vakna dagen efter, sårad, men med ditt liv ännu i behåll. Du slipper sedan oroa dig om hon älskar dig eller ej. Då kan du gå vidare med ditt liv.”

”Tack, antar jag.”

Vi stod sedan tysta och blickade ut genom fönstret tillsammans. På staden i rörelse. Min stad.

Det var min kära vän, grannflickan, som fick mig att ta steget på festen. Den bästa stunden i mitt liv fick jag uppleva tack vare henne. Men jag fick även mitt hjärta slaget i tusen bitar den där kvällen. Livet består utav kontraster. Våra bästa stunder kan bli ersatta utav våra sämsta utan att kosmos rubbas.

Festen var till en början, som man brukar säga, succéartad. Alla hade det bra och den magiska drycken alkohol tycktes finnas i oändlighet. Två slagsmål senare och en kamrat som skämde ut sig på ett bord så satt vi i en soffa och kysstes. Min hand smekte hennes lena kind och jag ville inte att stunden skulle ta slut. Att den skulle vara ändlös, precis som den var i mina drömmar. Någon tacklade ned min kompis på golvet och höll fast honom. Han skrek ljudligt. Men mina läppar slets inte ifrån hennes. Inte ens när min kompis blev utkastad på gatan lämnade jag henne. Inte ens när någon spydde alldeles bredvid oss. Eller när någon satte sig ned på andra sidan soffan och grät. Det enda som spelade roll var hon. Flickan från mina drömmars rike.

Hon tog min hand och ledde mig längs en trång korridor till ett rum med lås på dörren. Endast en svag bordslampa var tänd. Hon klädde av sig. Framför mig stod hon naken och visade upp sin gudomliga kropp. ”Du är så jävla fin”, sade jag medan min blick granskade hennes nakenhet.

Jag tog ett steg fram och kysste hennes läppar. Jag ville inte att det skulle ske så här, men i mitt berusade tillstånd var valet enkelt. Efteråt låg vi i sängen, med våra blickar stirrandes upp i taket och hon med sin arm lindad runt om mig.

”Sedan jag såg dig för första gången så har jag alltid tyckt om dig. Det är något speciellt med dig”, sade flickan. Hennes ord lagade en sårad romantikers hjärta tusen gånger om. Lycka. Hon kysste min hals och somnade, med sitt huvud lutandes emot mitt bröst. Jag låg vaken ett tag till, med blicken kvar i taket. Jag såg förbi taket och blickade upp på den mörka skyn som vackert prydes av starkt lysande stjärnor. Onykter. Lycklig. Illamående. Bästa stunden i mitt liv.

Som snart skulle bli ersatt av den värsta.

Jag vaknade av att någon greppade tag i min hals. Chockerat slet jag upp mina ögon. En fullvuxen kille stod ovanpå mig med en blick av sann ilska. Han ströp mig och jag kunde inte andas. Runt om honom stod människor och tittade på. Någon skrek att han skulle sluta. Hon skrek att han skulle sluta.

Uppryckt från sängen och nedkastad på golvet. En spark emot ansiktet och en spark emot magen. Smärta som spreds sig runt om i kroppen. Vad fan är det som händer? Ett slag emot ansiktet och blod som rann ned längs ett sargat ansikte. Mitt ansikte.

”Vad fan gör du? Är du inte klok? Du kommer döda honom! Sluta!” Hennes röst var det enda jag kunde höra, bortsett från ljudet som uppstod när killens fot träffade mitt ansikte en sista gång. ”Han ska fan lära sig att inte knulla någons flickvän, den jäveln!” Skrek killen som var i full gång att sparka ännu en gång. Denna gång hindrades han av henne. Hon tog tag i honom och ryckte bort honom därifrån. ”Det räcker! Sluta, du dödar honom!” ”Håll käften! Jag vill aldrig mer se dig!” Den storvuxne killen stormade ut ur rummet. Efter honom följde flickan från mina drömmar och folket som hade omringat mig. Ensam kvar på golvet låg jag, med en pöl av blod under mitt huvud. Jag var trasig.

På något vis lyckades jag ta mig ut ur huset. Jag staplade långsamt längs en mörk väg, medan det öste ned från de mörka molnen. Regn. Smärta. Avsky. I mitt förvirrade tillstånd så lyckades jag ta med mig mitt paraply, som någon hade varit vänlig nog att trampa på. Jag föll i gråt. Flickan från mina drömmar. Borta. Hon var redan tagen av en annan man. Alla sekunder jag slösat,

tänkandes på henne. Alla gånger jag har sökt efter henne på skolan, bara så jag skulle få se en glimt av henne. Hennes fina leende, som nu hemsökte mig. Mina vänner sade en gång att höga berg är till för att granska men inte erövra. Jag förstod äntligen vad de menade och jag hatade mig själv för det. Den bästa stunden i mitt liv, följt av den värsta. Vad hade jag kvar att leva för?

Grannflickan vaknade av att hennes mobil ringde. Suckandes svarade hon i den febrilt tjutande telefonen, halvt som halvt vaken.

”Hallå?”

Inget svar fick hon. Förutom gråt i dess iskallaste form. Hon tittade på sin display och såg att det var jag som ringde.

”Var är du någonstans? Jag kommer på en gång”, sade hon samtidigt som hennes oro ökade i takt med de tysta sekunderna som passerade. ”Jag vet inte var jag är”, sade jag. ”Jag vet inte var jag är, men jag vill aldrig mer komma hem. Jag vill bort. Lämna skiten.” ”Säg var du är så kommer jag, oroa dig inte, allt kommer bli bra”, sade grannflickan medan hon letade upp var jag befann mig på en app.

”Stanna där du är, jag kommer till dig.”

Jag stod på en kant, högt upp på en bro, med en trafikerad gata under mig. Fastän staden sov så var denna väg mer än levande. Jag tog ett djupt andetag och såg min käraste barndomsvän springa i full fart emot mig. Hon skrek något som gatan under mig dränkte. Jag kunde inte leva med en trasig själ, jag ville hoppa och ta död på smärtan. Inte smärtan från min trasiga kropp. Utan smärtan från mitt brustna hjärta.

Min vän ställde sig alldeles bakom mig.

”Jag vet inte vad som har hänt ikväll. Men vad det än är så kan vi lösa det. Lyssna på mig, gå bort från kanten för min skull, snälla!” Min väns röst var darrig och det glädje mig inte att jag tvingade henne uppleva stunden vid bron. Det var inte meningen att hon skulle dyka upp. Jag tänkte bara säga adjö. ”Lyssna på mig, du betyder så mycket för mig. Jag kan inte leva utan dig vid min sida. Alla stunder vi har delat, jag vill inte uppleva en endaste utan dig.” Den vackra flickan med det bruna håret och fräkniga ansiktet hoppade över räcket och ställde sig bredvid mig på kanten.

”Om du hoppar, följer jag efter dig”, sade hon. ”Och jag tänker inte vara nådig emot dig när vi anländer till platsen efter döden.” Emot min vilja så tog hon tag i min hand. ”Följ med mig hem. Låt oss prata om det här. Du har så mycket att leva för! Jag älskar dig. Din familj älskar dig.”

Min käraste vän var redo att hoppa för mig. Jag insåg då att jag fortfarande hade något att leva för. Även om min själ var nedbruten och mitt självförtroende var lika med noll så fanns det fortfarande

något i mitt liv värt att fortsätta andas för. Med vingliga steg så återvände jag till den rätta sidan av bron, tillsammans med henne. Hon kramade om mig så hårt att andas blev en utmaning och hon kallade mig för en idiot minst tusen gånger. Hon tog sedan tag i min hand och ledde mig bort ifrån den ödesdigra bron.

Vi satte oss ned vid en busshållplats, jag med ett förstört ansikte och tårar rinnandes längs min kind. Hon, med en trygg hand vilandes på mitt knä. Den sista bussen hade hon tagit, så vi var fast där vi satt. Jag berättade allt till henne. Att flickan från mina drömmar hade lurat mig. Att det aldrig skulle bli hon och jag. Bara jag, och hon. Men jag ville inte ha henne efter den avskyvärda upptäckten. Jag hade fått fel bild av henne och hon var nu en del utav ett avslutat kapitel. Hon fanns inte längre. Inte för mig i alla fall. "Skit i henne. Hon är inte värd att slösa en endaste tanke på. Personer likt henne kommer alltid finnas i ditt liv. Men det är alltid de som försvinner först och glöms bort", sade min trogna vän.

"Varför är du så blöt för? Du är ju alldeles dyngsur!"

"Någon på festen måste ha trampat sönder mitt paraply", sade jag och visade upp mitt trasiga paraply.

Vi båda skrattade.

"Hur kunde jag vara så blind?" Frågade jag samtidigt som min vän höll om mig. "Oroa dig inte. Att vara olyckligt kär är en del av att vara ung. Nu har vi båda fått uppleva det." "Jag trodde jag hade allt. Jag var så lycklig. Men allt blev bara skit. Jag kommer aldrig älska någon igen."

"Jag tänkte precis som dig, stunden då pojken från mina drömmar försvann från mitt liv", sade grannflickan med en säker röst. "Men sanningen är att han aldrig riktigt försvann. Och jag slutade aldrig riktigt älska honom." Jag tittade upp och mötte grannflickans blick. Hon log. Mitt ansikte värkte men jag besvarade ändå hennes leende. Under hela mitt korta liv hade jag sökt efter en sann kärlek som skulle lysa upp hela min mörka värld. Men den hade alltid funnits framför mina ögon. Hur kunde jag ha varit så blind?

"Pojken från dina drömmars värld, var finns han nu?" Frågade jag grannflickan.

"Tillbaka i mitt liv igen", svarade hon medan vi flyttade oss närmare varandra

Jag kysste grannflickan medan vi satt på busshållplatsen och väntade på en buss som inte skulle komma. Fastän mitt ansikte värkte och jag var kall från allt regn, så kände jag mig varm igen. Smärta, sorg och regn, följt av lycka. En kyss, som skulle ha skett i det förflutna. Flickan från mina drömmar, hon hade funnits vid min sida i vått och torrt fast jag inte lade märke till henne.

Även om vår kärlek inte varade för evigt, likt kärleken från

sagornas värld, så gav hon mig många ögonblick, värda att berätta igen. Nätter spenderades med ett oslagbart leende på läpparna, ligandes bredvid henne i vår säng. Hon gav även liv till en människa som kallar mig pappa. En älskad son. Min son. Jag har nu något att leva för, för evigt. Aldrig kommer jag glömma hennes bruna hår och fräkniga ansikte.

Flickan som lärde mig att älska igen. Flickan som räddade mitt liv. Mitt paraply var inte längre trasigt.

PRATA OM ALKOHOL

Novellsamling med ungdomars tankar och erfarenheter kring alkohol

E-post: info@prataomalkohol.se

Internet: www.prataomalkohol.se

Telefon: 08-410 214 64

Produktion: Sprit- och Vinleverantörsföreningen och Sveriges Bryggerier

Projektansvar: Kunskapskraft & Media AB, www.kkm.se

Design: Jesper Skoog Design

Omslag: Nelly Sandell från JB Gymnasiet i Hässleholm

Tryck: Arne Backman information AB

Första upplagan, 2013, Stockholm

ISBN: 978-91-637-2969-0

Projektet Prata om Alkohol är namnskyddat och tillhör
Sprit- och Vinleverantörsföreningen i Sverige.

Kopiera gärna material för undervisningssyfte.

Ange gärna källan om detta inte framgår av materialet.

Kopiering för komersiellt syfte är förbjudet enligt lagen
om upphovsrättsskydd.

[Redacted text block consisting of multiple lines of white bars on a black background]

